

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravnništvo: Kolodvorske ulice šte. 15. — Zurednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopisi se ne vračajo. — Inserati: šeststopenjska petiti-vrata 4 kr., pri večkratnem ponavljanju daje se popust. — Volja za Ljubljano v upravnishvu: za celo leto 6 gld., za pol leta 3 gld., za četrt leta 1 gld. 50 kr., na mesec 50 kr., pošiljatev na dom volja mesečno 9 kr. več. Po pošti volja za celo leto 10 gl., za pol leta 5 gld., za četrt leta 2 gld. 50 kr. in za jeden mesec 85 kr.

Štev. 204.

V Ljubljani v sredo, 9. septembra 1885.

Tečaj II.

Slovenski jezik in naše gimnazije.

Védeli smo, da bodo naši članki „Slovenski jezik in naše gimnazije“ mnogo ugovorov vzbudili v tistih krogih slovenskih, ki niso navajeni važnih stvari obravnavati stvarno in s treznim duhom. Najvažnejše take ugovore smo skušali pobiti že v sobotnem članku, v katerem zahtevamo višje slovenske gimnazije, da si dijaki naši pridobé vsestransko jezikovno omiko; ob enem pa tudi opominjamo narod slovenski, ob pravem času skrbeti za učna sredstva na višji gimnaziji, katerih izvestno zdaj še nimamo.

Dasiravno smo tedaj že obširno govorili o tej stvari, vendar moramo po člankih, v katerih „Slovenski Narod“ govori ob isti tvarini, še nekoliko paberkovati.

„Že naprej vidimo — tako piše „Slov. Narod“ — kako se bode sarkastično smijal strijc Dežman, kako se bode zadovoljno muzal nad svojim novim adeptom, ki je v teh člankih stopil v stopinje Anastazija Zelenca, kateri je pri neki priliki dejal, da vse slovensko slovstvo v robci odnese.“

Oh, ti grešna duša, kako si hipoma postala občutljiva! Kako grozno te peče „sarkastični smehljaj“, in kako te v srcé skelí „zadovoljno muzanje“ strijca Dežmana! Pozno sicer je prišlo spoznanje tvoje, a prišlo je vendar! In od spoznanja do tvojega, a prišlo je vendar! In od spoznanja do poboljšanja, pravijo, da je samo eden korak! Dragi „Slovenski Narod“, kje je bila občutljivost tvoja zadnji dve leti? Ali nisi videl, kako se je „strijc Dežman“ vsak teden v „Wochenblattu“ sarkastično smijal in zadovoljno muzal o kratkovidni in pogubni politiki tvoji, ki ne pozna višjega smotra, nego zadržke in napotje delati najboljšim in za narod naš najkoristnejšim intencijam domo-

ljubnih mož, ter z najostudnejšim orožjem napadati vsakega, še tako delavnega in poštenega domoljuba, ako ni slučajno do zadnje pičice tistega političnega prepričanja, katero se v „Narodni Tiskarni“ smatra za jedino pravo, srečnosno in nezmotljivo! Svetujemo ti, da sarkastični smehljaj in zadovoljno muzanje „strijca Dežmana“ vselej tako jemlješ v poštev, kakor v tem slučaju.

Odločno in svečano pa moramo protestovati zoper zavijanje „Slovenskega Naroda“, da bi bil kedaj naš list — tudi samo med vrstami — trdil, da se „vse slovensko slovstvo“ lahko v robci odnese. Kajti predobro nam je znan veliki napredek, katerega so zadnjih trideset let dosegli Slovenci v tem oziru. Prekrasno se razcvita pesništvo slovensko, lepo se razvija pripovedno slovstvo naše; tudi raznovrstnih znanstvenih knjig in razprav imamo uže obilo, za popularne narodne knjige je pri nas preskrbljeno tako, kakor ne pri vsakem takem malem narodu, celó za uradovanje slovensko imamo precej pripomočkov, toda vse to ni v nobeni zvezi s šolsko literaturo za višjo gimnazijo. Mi še nismo slišali, da bi bili najboljši pesniki slovenski ali najizbornejši novelisti in romanopisci naši, ali kateri si bodi drugi pisatelji slovenski sedanjega časa spisali kako šolsko knjigo za višjo gimnazijo. Zavijajte stvar kakor hočete; kar je res, je res! Ako bomo kedaj hoteli imeti višje gimnazije, morali si bomo učne knjige zánjo — še le spisati!

Na drugem mestu nasvetuje „Slovenski Narod“, naj vzamemo v roke celjsko „Deutsche Wacht“ in čitamo članek „Slovenische Selbstbekenntnisse“, da se prepričamo, kako gg. Glantschnigg, Rakusch et Co. eskomptujejo naše članke o slovenskem jeziku in naših gimnazijah.

Ko smo brali te besede, morali smo se mi sarkastično nasmehniti in zadovoljno namuzati; kajti slabo, bogme, slabo mora biti s stvarnimi ugovori „Slovenskega Naroda“ zoper naše izvide, ako v sili in zadregi svoji zoper nas kliče na pomoč take zvedence in strokovnjake v šolski literaturi slovenski, kakor so gg. Glantschnigg, Rakusch et tutti quanti. Mož, katerega „Slov. Narod“ že nekoliko let zaničljivo pita s „celjskim lisjakom“, in politik, čigar organ tudi on zaničljivo imenuje „celjsko vahtarico“ — ta dva naj tedaj pomagata „Slovenskemu Narodu“ iz kozjega roga, v katerega se je sam ugnal s svojimi nepremišljenimi članki. Res, stvar že ni več resna, ampak smešna! A resna stvar je, o kateri se razgovarjamo, stvar, ki zahteva ozbiljenega obravnavanja.

Pustimo prazne marnje, da glavnega predmeta ne izgubimo izpred očíj. Šolskih knjig potrebujemo. Ker jih nimamo, moramo si jih preskrbeti. Apelujmo na domoljubje čestitih profesorjev naših, da nam jih spišejo. Vrh tega prosimo učne uprave, ki je doslej vselej rada podpirala razvoj šolske literature naše s tem, da je nekaterim pisateljem šolskih knjig dala dopust, ali njih trud sicer nagradila z novci, da nam kakor prej za nižjo gimnazijo, tudi zdaj za višje razrede pomagata prirediti šolskih knjig, kolikor jih še nimamo.

Angleška carinska politika.

— Zdaj ko se skoro vsa Evropa pripravljaja, da z varstveno carinsko politiko varuje svoje trgovinske interese ter skuša kolikor možno varovati svoje izdelke in pridelke, pokazala so se tudi v Angleški, v najmočnejši industrijski državi, zna-

uganilo na svojem močnem vtripanji! Pravijo, da jo ves svet ljubi. To rad verjamem!...

„Pierre Rouvenat je svojo obljubo možato držal; on ni zapustil sirote, on ji je hotel postati boter, in če Blanche gospoda Melliera zove svojega očeta, izvestno je Rouvenat to tako uravnal! On ji je ime njenih starišev zakril, zastor so razprostrli čez njeno rojstvo... To je bila srečna misel, to je bilo dobro! In jaz naj bi ji zmoto vzel? Jaz naj bi ji rekel: Tvoj oče je Jean Renaud, morilec je, kaznjenec, tvoj oče sem jaz? Kakor vsi drugi, kakor Genevieve bi me pahnila od sebe, proklinjala bi me, ker tudi danes ne morem še reči, ne morem dokazati, da nisem ubijalec! Ne, ne, raji umrjem, kakor da to storim! — Umrjem? Kakor da nisem uže mrtev! Saj Jeana Renauda ni več, jaz sem prosjak Mardoche!...“

„Nad čim se pritožujem? Ali ni ljubi Bog imel usmiljenja z mano? On mi je ubogo Genevieve vzel, pa za to mi je dal njenega otroka, mojega otroka. Jaz svojo hčerko večkrat lahko vidim, živa duša mi ne bode tega branila, in ne da bi slutila, lahko jo ljubim iz vse svoje duše.

Listek.

Prokleta!

(Roman Spisal Emile Richebourg; po E. Vacanovi predelavi prosto poslovenil Janko Leban.)

(Dalje.)

Krčmar se je sramoval, zajecija par besed ter posluži berača. Ko je le-ta pojedel in spil, povpraša, koliko je dolžan. Krčmar pa ni hotel ničesar vzeti ter je rekel v pojasnilo: „Le hranite denar ter si kupite za-nj par novih črevljev, ker za to vam je gotovo gospodičina Blanche dala denar. Kajti tukaj pri nas, moj dragi, dovelj je, da kdo izgovori ime gospodičine seuillonske, in uže so mu odprte vse duri. Hranite torej denar in če še enkrat pridete skozi Civry, le zopet pridite k meni.“ — „Vi imate torej gospodičino seuillonsko vsi prav radi?“ — „To pa

menja, katera jasno kažejo, da se namerava tudi Anglija ravnati po vzgledu drugih držav, da boče tudi ona ograditi svoja tržišča z varstveno carinsko politiko ter tu pustiti prostor svojim pridelkom. Angleška, katera je bila toliko časa zavetišče svobodne trgovine, boče zdaj v interesu samobrambe se tudi postaviti nasproti svobodnemu trževanju. Kakor se poroča iz Londona, je ministerski predsednik, lord Salisbury, sklical uže enketo, kateri je naročil, naj se strogo stvarno bavi z vprašanjem, bi li ne bilo morda za angleške interese, za angleško trgovino bolje, če Anglija popusti dozdanjo svojo pot svobodne trgovine ter se ravna po najnovejšim vzgledu evropskih držav v carinskih zadevah. Ni nam znano, kako bode odločila ta enketa, in tudi si ne upamo delati sodbe naprej, vsekako pa bi bila sprememba v Angleški v tej zadevi nepresežne važnosti za mednarodni promet. Angleška trgovina sicer še vedno procvita, vendar je napredek Francije, Nemčije in Zedinjenih Držav jo v slednjih 20 letih nekoliko zožil; Anglija, katera je prej oskrbovala 24 odstotkov vse svetovne trgovine, oskrbljuje jo zdaj samo še 20 odstotkov, a navzlic temu poplavlja s svojim železom, premogom in s prejo vsa svetovna tržišča, in ni je države, katera bi se jej mogla uspešno postaviti nasproti. Vendar Anglijo zadržuje v trgovini uže pri marsikaterih izdelkih varstvena carina, v tem ko so njena pristanišča odprta in svobodna tujim izdelkom.

Mnogo so se poganjali nekateri Angleži za svobodno trgovino, tako nesebični Rihard Cobden in njegov prijatelj John Bright, a vse njihovo prizadevanje ni obrodilo pričakovanega sadu. Ko sta v drugem desetletju tega veka pričela oznanjati nauke proti carini na žito, mislila sta pač, da se bode njihovo blagovestje po bliskovo razširilo po vsem svetu ter si povsodi pridobilo množino pristavev. Menili so s tem pomagati človeštvu, če se povsodi na najcenejšem tržišču nakupi ter se potem konsumentu proda po najnižji ceni. Tako nameravali so odstraniti vse ovire produkciji. Posrečilo se jim je za nekaj časa vstvariti zvezo med tovarnarjem in delavcem, naperjeno proti interesom velikih lordov. Ta ideja se je zelo dopadala tovarnarjem, saj pa je bila tudi njim v korist, če se je z znižanjem carine na žito tudi zmanjšala meza, torej tudi vsi produkcijski stroški. Dasi je bila ta zveza v prvi vrsti prekoristna le za tovarnarje, umeli so vendar ti tudi delavca pridobiti, da je v vso navdušenostjo gorel za to idejo. Vsa Angleška naj bi postala velika delavnica, v katero naj bi se surovina privlačala po najnižjih cenah. Vse carine znižale so se na najnižjo stopinjo, in brepenenje po svobodni trgovini našlo je privržence tudi na kontinentu.

Toda to gibanje ni trajalo dolgo, ker so pač angleški državniki uvideli, da so v svojem ognji

zašli predaleč. Angleška prideluje za domačo rabo komaj 68 odstotkov žita, torej mora vsekako gledati, da si ga dobi od zunaj. Res je, da bi se v Angleški tudi tedaj ne pridelovalo več žita, če bi se vpeljala tudi carina na žito, a nekaj dobrega bi se vendar doseglo; cene domačega žita bi se povzdignile in kmetovalec bi mogel na tržišču prodati svoje pridelke vsaj po takih cenah, da bi mu bilo možno živeti in bi mu ne trebalo dan na dan bolj bližati se gospodarstvenemu propadu. V istini naglo propada angleško kmetijstvo. Statistični podatki kažejo leto za letom, kako anglešk delavec vedno bolj zapušča kmetijstvo ter rajši svoje moči uporablja v tovarnah. Vsled pomanjkanja delavnih močij peša vedno bolj nekdanj tako cvetoče angleško kmetijstvo. A še drug slučaj je vzrok propadanju angleškega kmetijstva. Angleški bogatini nakupijo si prostrano ozemlje v zapadnih državah severne Amerike, tam se na debelo bavijo s kmetijstvom, in možno jim je po nizkih cenah postaviti na domača tržišča žito ter prikrajšati domače pridelke.

Angleški državniki so uvideli, da treba tu pomoči, da treba braniti domače pridelke tudi nasproti mednarodni trgovini. Uže se je napravil načrt, kako naj bi se združila Velika Britanija in njene naselbine v carinsko zvezo, katera bi se postavila nasproti tujemu importu. Te prekomorske naselbine, katere so uvele na tuje in tudi angleške pridelke carino, da bi tako pospeševale promet svojih pridelkov, naj bi oskrbovale angleška tržišča z žitom, za to pa bi Angleška dala njihovim izdelkom na angleških domačih tržiščih nekatere prednosti.

Če se Angliji posreči to zvezo doseči s svojimi naselbinami, zagotovljeno jej je potem še za dolgo časa gospodstvo na mednarodnih tržiščih, in ne bode se jej bati konkurence od tujih držav.

Slovenščina in južna železnica.

Slovencem izpolnila se je zopet jedna želja: Južna železnica odredila je, da slovenščina dobi na vseh onih progah, katere teko skozi slovenske pokrajine, ravnopravnost z nemščino, madjarsčino in italijanščino.

Ravnateljstvo južne železnice je obljubilo, da se v slovenskih pokrajinah napravijo v kratkem slovenski napisi ter se na postajah, kjer bivajo Slovenci, izklicujejo postaje in čas postanka tudi v slovenskem jeziku.

Skrbelo se bode tudi za to, da se v onih krajih, kjer bivajo Slovenci, nastavijo uradniki, kateri bodo zmožni občevati s Slovenci v njihovem jeziku. Tudi želji, naj se vpeljejo vozni listi s slovenskim tekstom, ugodila je južna železnica. Res da se to takoj zgoditi ne bode moglo, ker vsa zadeva potrebuje več priprav, a vsakdo mora ra-

dostno pozdravljati to pridobitev, saj je s tem storjen važen korak. S to naredbo odpravil se bode marsikateri nedostatek in marsikatera pomota, katera je izvirala iz tega, da se potujoče občinstvo ni moglo razumeti z železniškimi uradniki, ker ti niso bili večji slovenščine.

S takim postopanjem pridobila si ne bode južna železnica samo zaupanja naroda, marveč s tem pospeševala bode tudi svoje interese, kajti gotovo se bode pomnožil tudi nje promet. In uverjeni smo, da bode slavno ravnateljstvo to jezikovno ravnopravnost izvelo tudi na onih stranskih progah, katere se bodo na novo gradile od glavne črte skozi slovenske pokrajine.

S to naredbo pokazalo je ravnateljstvo južne železnice, da je vsekdar pripravljeno tudi ugoditi opravičenim željam in zahtevam slovenskega prebivalstva, če se jej le predložijo v primerni obliki in če je le možno izpolniti jih ob vladujočih odnosajih.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Državni zbor otvori se vsled Najvišjega patenta Nj. c. in kr. apost. veličanstva v 22. dan t. m. ob 11. uri dopoldne. Poslancem razpošiljajo se uže dotična vabila. „Fremdenblatt“ poroča, da se bode slovesno odprtje s prestolnim govorom vršilo nekaj dni pozneje, še le konec tedna.

Minoli teden govoril je dr. Rieger povodom „Sokolove“ slavnosti v Hoteboru daljši govor, v katerem je ostro obsojal izgrede, kateri so se vršili slednji čas v Česki. Opominal je svoje rojake, naj se vzdržujejo samosilstva, naj si le na podlagi zakona skušajo pridobiti pripadajoče jim pravice; niti za jeden trenotek, dejal je govornik, ne smemo prezreti svojega narodnega ponosa in časti.

Sprejem Poljakov v Budimpešti bil je zelo slovesen in prijateljsk. Kamor so prišli Poljaki, povsodi so se jim priredile ovacije. Govorilo se je več govorov, v katerih se je naglašalo pobratimstvo obeh narodov.

Vsak dan drugačne vesti razširjajo se po listih o željah, katere bode izrazila bosanska deputacija presvitlemu vladarju v Požegi. Pred kratkim zatrjevalo se je še z vso odločnostjo in gotovostjo, da deputacija zaprosi za utelovljenje okupiranih dežel, danes pa se zopet z isto gotovostjo trdi, da se to ne zgodi, da bode deputacija samo pozdravila presvitlega cesarja ter mu izrazila udanost in zvestobo.

mnogih radikalnih preiskala so se stanovanja in nekatere esebje so se tudi dele pod ključ.

Nemčija praznovala je dné 2. t. m. **sedansko slavnost**. Listi proslavljali so ta dan v obširnih navdušenih člankih, povdarjajoči moč Nemčije.

Iz Španije dohajajo vedno bolj vojeviti glasovi. Po vsej Španiji in v vseh krogih razširjeno je prepričanje, da si mora Španija pridobiti Karolinske otoke, in če drugače ni možno, s silo, z orožjem. Celó v ministerskem svetu izjavil se je odločno ministerski predsednik, naj se Nemčiji odpošlje „ultimatum“, če ne zapusti takoj Karolinskih otokov. Narod pa tudi glasno zahteva vojsko z Nemčijo, katera si je osvojila špansko posestvo ter žalila čast in ponos Španije.

Francoski listi pišejo popolnoma nepristransko o tem prepiru med Nemčijo in Španijo in ne postavljajo se na nobeno stran. — „Temps“ poroča, da se laške čete koncentrujejo v pristaniščih ter hoče iz tega sklepati, dasi je Nemčija zagotovila pomoč Italije v slučaju vojne s Španijo; italijanske ladje bi potem zasele španske obali ali pa marokansko obrežje ter tako zavezale Špancem roke. — Bismarckovo glasilo pravi gledé Karolinskih otokov, da ti zdaj za Nemčijo niso posebno važni, a postali bi, kadar bi se napravilo več parobrodskih črt od Poname v Indijo, Kitajsko in v avstralsko Azijo.

Angleški listi poročajo, da je **sultan** zeló zadovoljen z angleškim izrednim poslanikom Wolfom, ker ta ni niti v privatni avdijenci nič omenil o kaki nameravani zvezi med Anglijo in Turčijo, marveč izrazil samo željo britske vlade, naj bi se egiptovski neredi sporazumno uravnali. O sultanovem mnenji zdaj še ni nič gotovega znano, a skoro gotovo je, da sultan ni zadovoljen s turško ekspedicijo v Sudan tudi mu ne bilo po všeči, da bi angleško-turške čete zasele ves Egipt.

Dopisi.

Iz Maribora, 7. septembra. (Občni zbor „Slovenskega društva.“) Včeraj popoldne vršil se je tu občni zbor „Slov. društva“. Udeležba bila je iz vseh krajev zeló mnogobrojna; udeležilo se ga je razumnštvo iz Ormuža, Ptuja, Celja itd. in tudi kmetski udje iz mariborske okolice.

Pri volitvi odbora bili so izvoljeni dozdanji članovi, razen predsednika, kateri se je odpovedal predsedništvu; izvoljen pa je bil predsednikom poslanec dr. Dominkuš, kot nova odbornika pa dr. Rudolf in zdravnik Feliks Ferk.

Društvena pravila so se v toliko spremenila, da more pri vnanjih zborih predsedovati vsak po predsedniku pooblaščen odbornik.

Gosp. dr. Radaj je potem naznanil, da se poslanec baron Goedel ni mogel današnjega zborovanja udeležiti, ker je moral po nujnih opravkih

hotela ubežati. Pa strašne živali so se mi bile uže ovile okolo nog.

In njih telesa so rastla više in više in njih glave so se dotikale uže mojega obraza. Mislila sem, da sem zgubljena. Zdadci pride stari prosjak ter odbije kačam glave s palico . . . Na to sem se vzbudila, vse je bilo minolo, in jaz sem ležala v svoji postelji. Potem sem zopet zadremala. Tedaj se mi je zdelo, kakor da greste vi, boter, preko travnikov. Človek, ki ga nisem mogla spoznati, lezel je za vami ter privzdignil roko. Imel je v njej nož, s katerim vas je hotel zabosti. Pa zopet je bil stari Mardoche tu ter je s palico pobil hudobnega človeka na tla! . . . To so bile moje sanje, boter. Grde sanje, ne-li?“

„Da, res, moje dete. Kako dobro je, da redko sanjaš!“ reče on poljubivši jo na čelo. — „Ne-li res, boter, če stari prosjak pride, moramo ga dobro sprejeti?“ — „To se ve, ker je tvoj varovanec!“ — „In moj prijatelj. Le pomisli, rekel mi je, da mu prinesem srečo!“ — „Kakor sploh vsem srečo donasaš, ki se ti bližajo, moja draga, saj tvoj nasmehljaj budi veselje, tvoj pogled osrečuje človeka. Pa sedaj se obleci. Na svidenje!“ In Rouvenat zapusti sobo. Mlada deklica poduha

na Dunaj; obljubil pa je, da bode kakor do zdaj potezal se za koristi in pravice svojih volilcev.

Gospodje drd. Dečko in Jerman govorila sta, kako južna železnica prezira Slovence v jezikovnem oziru ter opominjala, naj se povsodi terja, da bode tudi južna železnica dala ravnopravnost slovenskemu jeziku.

Na to je govoril državni in deželni poslanec g. Bož. Raič o delovanji slovenskih poslancev v štajerskem deželnem zboru in njih postopanju v državnem zboru. Gosp. poslanec je zopet ogreval se za poseben jugoslovanski klub.

Ko sta konečno govorila še gg. dr. Gregorič in M. Vošnjak ter prvi pojasnjeval šolske, drugi pa narodno-gospodarsvene razmere štajerskih Slovencev, sklenili sta se dve resoluciji, kateri zahtevata v političnem in šolskem oziru ravnopravnost za Slovence.

Posl. g. Jerman je predlagal, na bi se deželni in državni zakoni tiskali v slovenskih knjižicah ter se tako mogli razširiti med narodom.

Zbor sklenil je predsednik s trikratnim „živio“ presvitlemu vladarju.

Razne vesti.

— („Točo delamo!“) Iz Lyka v vzhodni Pruski se poroča: Kmet Mazurens imel je svoje žitno polje zavarovano proti toči. A ker toča ni hotela pobiti njegovega žita, on pa bi bil vender le rad potegnil odškodnino za žito, ukazal je svojim hlapcem, naj vlačijo po žitu veliko verigo, češ, potem bode žito tako, kakor bi je bila pobila toča. Slučajno pa hlapce ravno pri tem delu zaloti cenitelj zavarovalnice proti toči ter jih začudjeno vpraša, kaj delajo. Ti odgovorijo pa mu prav hladnokrvno: „Točo delamo!“

— (Sodba o pesnikinjah.) Arabski pesnik Pharezdaki čital je nekoč izvrstno pesen, katero je zložila Arabkinja. Da-si mu je pesen zeló dopala, vender je vrgel naposled nevoljen list proč ter dejal: „Če kokaš poje kakor petelin, se jej mora odrezati glava!“

— (Redek telegram.) Magdeburški trgovec z živino dobil je pred kratkim telegram naslednje vsebine: „Jutri vsi prašiči na kolodvoru, Vas tudi pričakujem, jaz morem priti še le jutri, ker osebni vlak volov ne jemlje seboj. Slaba kupčija, cena goved se vzdiguje; oskrbite se, če potrebujete volov, mislite na-me.“

— (Prijetno letovišče.) Genfski listi razglašajo naslednji inserat: „Za slepce. Prijetno stanovanje, družbinsko življenje, pazljiva postrežba, krasen razgled na genfsko jezero. Natančneje pové v knjižarni Jožef.“

— (V kuhinji.) Gospa: „Micika, vi se vedno zmotite pri računih, in zmerom v mojo škodo!“ — Micika (najivno): „Milostna gospa, vender ne boste zahtevali, naj bi se jaz zmotila v svojo škodo?“

sveže gozdne cvetlice. „Ubogi Mardoche!“ zamrmra. „On je mislil na-me . . . Sem li mu uže prinesla srečo?“

7.

Nekega dné dobi gospod Nestor Dumoulin, jeden najslavnejših pravdnikov iz Pariza, sledeče pismo:

„Dragi mi prijatelj!

„Te vrstice ti povedo, da ne bivam več pri antipodih ali na severnem morji; pet dnij je poteklo, kar sem zopet na Francoskem, od včeraj sem v Parizu.

„Naredi mi to ljubav in pridi danes na zajutrek k meni, če te sploh kaj ne zadržuje. Tako rad bi te videl. Tudi te imam prositi neke ljubavi. Tvoj stari prijatelj

Rupertu v Slov. Gorica, Vinko Bauman k sv. Antonu v Slov. Gorica, Fran Črnenšek k sv. Križu pri Ljutomeru, Jurij Čurin v Središče, Gregor Hrastelj v Hoče, Gregor Presečnik v Poličane, Anton Vamberger na Bizeljsko, Jarnej Štabuc k sv. Martinu pri Šaleku, Adam Grušovnik v Stari Trg, Matija Kelemina v Slivnici pri Mariboru. Na novo vmešeni so gg.: Fran Korošec k sv. Ruprtu blizu Laškega Trga, Jarnej Pernat v Ribnico, Anton Rančigaj v Rajhenburg, Štefan Turkuš v Luče.

— (Varujte otroke!) Iz Postojine se nam poroča: Pred nekaterimi dnevi pal je dveletni sin posestnika Jakoba Širca iz Zagorice v apnenico z vodo napolnjeno ter utonil.

— (Tatvina.) Dne 3. t. m. med 3. in 4. uro popoldne ulomil je, ko ni bilo nikogar doma, neznan tat v prodajalnico posestnika Štefana Klobčarja v Nandjem Selu na Notranjskem ter odnesel gotovine 1119 gold. 66 kr.

— (Bosanski gostje v Trstu.) Iz Trsta se z dne 6. t. m. poroča, da je tja dospelo 73 bosanskih Mohamedanov, mož, žen in dojenčev, kateri se hoté odpeljati s parobrodom v Carigrad ter potem v Sirijo, kjer jim hoče turška vlada odkazati ozemlje. Turkinje imele so skrbno zadelane s pajčolani obraze in njih ljubosumni možje so jih pazljivo čuvali ter vsakega, kdor se jim je približal, precej odurno odrinili.

— (Iz Buj v Istri) se piše „Ed.“, da so pred ne dolgo tržaški alpinisti bili tam in vkup z istrskimi Lahoni napravili neko kosilo, pri katerem so napivali neodrešeni Italiji, italijanski Istri peli Garibaldiho pesen itd. Nekateri istrski udeležniki kosila so uže zaprti; tržaških alpinistov načelnika, nekega Morpurgo, pa nekda tudi išče sodnija.

— („Narodne biblioteke“) izšel je ravnokar 19. snopič, kateri prinaša na 71 straneh dve povesti: „Berač“ in „Elizabeta, angleška kraljica“. (Zgodovinska črtica.) Obe povesti poslovenil je iz nemškega I. P. — Cena zvezku 15 kr. Mi toplo priporočamo sl. občinstvu to Krajčovo biblioteko v obilo naročevanje, da bi se podjetniku vsaj izplačali troški ter bi mu dalo veselje do drugih enakih podjetij. Naročujemo si slovensko knjigo in podajemo jo svoji deci, da se na podlagi slovenskih knjig izobrazi, potem se nam ne bode treba bati ponemčenja.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Celovec, 9. septembra. Cesar mudil se je skoro poltretjo uro v razstavi; podal se je v Rudolfinum, katerega si je ogledal ter na to vrnil se v deželni dvorec. Ob 6. uri bil je dvorni obed za 44 oseb, potem „cercle“. Zvečer bila je pred deželnim dvorcem bakljada, katero je priredilo 1500 bakljašev; svirale so tri godbe; pevska društva pela so pred dvorcem narodno himno. Ko se je cesar prikazal pri oknu, pozdravljala ga je navdušena množica.

London, 9. septembra. „Standard“ poroča: Anglija vsprejela je formalne ruske predloge glede soteske Zulifikar.

Celovec, 8. septembra. Cesar dospel je sim ob 6. uri zjutraj; sprejela ga je navdušeno na tisoče broječa množica. Več civilnih dostojanstvenikov in deželni poveljnik bili so navzočni na kolodvoru; nadvojvoda Albrecht z generaliteto, deželno plemstvo, duhovščina in državna oblastva čakali so Nj. veličanstvo pri deželnem dvorci. Deželni glavar in župan nagovorila sta cesarja na kolodvoru, na kar je on prijazno odzdravil. Župan nasproti izrazil je Nj. veličanstvo cesar svojo radost, da hude uime, katere so zadele Koroško, niso oslabele delavnih močij prebivalstva. Med potom skozi bogato z zastavami okrašeno mesto do dvorca čuli so se povsodi navdušeni pozdravi. — Ob 8. uri se je cesar udeležil v dvorni cerkvi sv. maše; tja in nazaj šel je peš; narod ga je navdušeno pozdravljalo. Ob 2. uri prišel je cesar v razstavo, kjer ga je ves odbor ponižno pozdravil. Nj. veličanstvo cesar odlikoval je več razstavljalcev s svojim nagovorom. Na izrečno željo cesarjevo bila je razstava kakor navadno za občinstvo odprta.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 9. septembra.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	82 95
„ „ „ srebri	83 40
Zlata renta	109 65
5% avstr. renta	99 90
Delnice narodne banke	869 —
Kreditne delnice	287 10
London 10 lir sterling	124 85
20 frankovec	9 91
Cekini c. kr.	5 87
100 drž. mark	61 25

Umrli so:

Dne 6. septembra. Josip Speil, sin poštnega sluga, 9 mes., Trnovske ulice št. 15, driska.
Dne 7. septembra. Neža Smolej, delavka, 62 let, Sv. Petra cesta št. 69, vodenica.

V civilni bolnici:

Dne 2. septembra. Jurij Waidhauser, poljski čuvaj, 61 l., pijemija.
Dne 5. septembra. Terezija Fleischmann, gostinja, 70 l., črevesni katár.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Močina v mm
7. septbr.	7. zjutraj	735.68	11.4	bzv.	megla	0.00
	2. pop.	734.88	22.8	jzpd. sl.	jasno	
	9. zvečer	735.04	17.8	„	obl.	
8. septbr.	7. zjutraj	733.31	14.0	bzv.	megla	4.50
	2. pop.	731.68	22.4	jzpd. sl.	obl.	
	9. zvečer	732.70	17.0	bzv.	„	

Lekarna Trnkóczy

zraven rotovža v Ljubljani

prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo; dalje

salicilno ustno vodo,

aromatična, vpljiva oživiljajoča, zapreči pokončanje zob in odpravi slab duh iz ust. 1 velika steklenica 50 kr., (115) 9

salicilni zobni prašek,

splošno priljubljen, vpljiva zelo oživiljajoča in napravi zobe blesteče bele, à 30 kr.

Zaloga zemljevidov

c. kr. generalnega štaba.

Mera 1:75000..

Listi so po 50 kr., zloženi za žep, pri-lepljeni na platno po 80 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg-ova knjigarna v Ljubljani.

Odlikovan s tremi zlatimi in jedno svetinjo za zaslug

Fran Jožefov grenki vrelec

od davna iskrušena, izborna grenka voda. Zaloga povsodi. Vod